

PRÒLEG

Tot, en aquesta obra, s'esdevindrà en una atmosfera entre onírica i màgica.

Escenari fosc. Al prosceni, un focus il·lumina PALLASSO.

PALLASSO: Jo sóc un pallaso.

Un altre focus il·lumina PALLASSA.

PALLASSA: Jo sóc una pallasa.

PALLASSO i PALLASSA juguen entre ells. Es fan pessigolles, gestos còmics, llengots, carusses. Ganyotes. Fins que es posen seriosos.

PALLASSO: Els pallasos no anem de bromes.

PALLASSA: Els pallasos només volem que al món hi hagi pau i alegria.

PALLASSO: Els pallasos fem jocs malabars...

PALLASSA: ...i jocs de paraules...

PALLASSO: ...diem embarbussaments...

PALLASSA: ...inventem mons màgics...

PALLASSO: ...inventem el que és inversemblant...

PALLASSA: I també inventem els somnis.

PALLASSO: Els somnis!

PALLASSA, *com si comunicés un important secret:* Ens trobem a Nova York, a final de la tardor...

PALLASSO: ...de la tardor de 2015. És temps de poesia i de fe.

PALLASSO i PALLASSA, discretament, es retiren sortint d'escena.

ACTE ÚNIC

Lentament es va il·luminant l'escena, com si tot sortís de la boira de l'alba. Canten els ocells. És a finals de tardor.

Central Park de Nova York. Arbres. Una font que no brolla. Dues o tres papereres. Dos bancs de ferro fos. VELL seu en un dels bancs. Calma absoluta. Comença a sortir sol i fa una mica de tebior.

Tot al llarg d'aquesta obra, els dos personatges mantindran la seva llarga conversa com en un xiuxiueig, com si no volguessin que ningú els sentís.

Tema musical de l'obra: CONCERTO SOIRÉE, de Nino Rota.

Noi, entrant al parc per un lateral. Vesteix només un vestit de bany de cama curta, molt empal·lidit pel temps i força esparracat. Va despenjat. Té uns 13 o 14 anys. S'acosta a VELL i el saluda: **Hola.**

VELL: **Hola.**

Noi, *que sembla buscar algú amb qui xerrar una estona:*
S'hi està bé aquí...

VELL, *després d'una llarga pausa durant la qual haurà observat de dalt a baix i molt parsimoniosament Noi:* Qui ets? Què fas? Vens de córrer...? O de nedar?

Noi, *content que el VELL li faci tantes preguntes:* De nedar!

VELL: Has anat a nedar a l'estany?

Noi, *rient amb picardia:* No, no... Vinc del mar.

VELL, *que se'l torna a mirar arreu:* Molt bé.. De nedar. Del mar. (*Pausa.*) Has anat al port?

Noi, *tornant a riure amb aquella picardia seva:* No, no: he vingut del port.

VELL, *que no entén res:* No t'entenc. Si véns de nedar, on ho has fet?

Noi: Ja li ho he dit: al mar. He vingut nedant.

VELL: Has vingut nedant? Has vingut nedant d'on? D'on has vingut?

Noi: De Barcelona.

VELL: De Barcelona? De quina Barcelona?

Noi: De la meva Barcelona.

VELL: Tu tens una Barcelona?

Noi: Bé..., jo no la tinc. És ella que em té a mi.

VELL, *després de rumiar tot el que porten dit:* Dius que has vingut nedant i que ho has fet des de Barcelona... (*Silenci.*) De la teva Barcelona... Vols dir de la Barcelona d'Espanya?

Noi: No. De la Barcelona de Catalunya.

VELL, *sorprès:* És clar: de la Barcelona de Catalunya que està a Espanya, a Europa?

Noi: Bé, com vulgui... Veig que ja ho ha entès.

VELL, *amb un somriure:* El que no he entès és com has vingut nedant...

Noi: Sí, sí. He vingut nedant.

VELL: Has vingut nedant de Barcelona a Nova York? És això que em vols dir?

Noi, *molt content:* Això mateix. De Barcelona a Nova York... si això és Nova York.

VELL: És clar que és Nova York. Que no ho veus?

Noi: Alguna cosa sospitava... Però com que jo no hi havia estat mai, no n'estava del tot segur.

VELL: Aquí ens trobem al Central Park... , al centre de la ciutat.

Noi, *fent un salt:* Hurra! Nova York. El Central Park! (*Silenci.*) Com s'alegrarà el pare quan li ho digui.

VELL, *confús*: El pare?

Noi: És el pare que em digué que vingué a Nova York.

VELL, *repeteix la mateixa pregunta*: El pare?

Noi: Sí, em digué: vés-te'n, fill. Vés-te'n a Amèrica, a Amèrica del Nord, als Estats Units... o al Canadà... El millor seria que anessis a Nova York, em va dir.

VELL: Tot el que dius és una mica estrany... Resulta difícil creure que has vingut de Barcelona a Nova York nedant... És tan lluny!

Noi: Bé, de fet, no vinc nedant des de Barcelona... Només des de Mallorca.

VELL: Mallorca? Mallorca és una illa mediterrània...

Noi: Sí, al sud-oest de Catalunya...

VELL: Molt prop de Barcelona...

Noi: Bé, sí, potser no és gaire lluny.

VELL: No n'estàs segur?

Noi: Sí, sí, però d'això ja fa estona i jo no...

VELL: Ja fa estona? Què és el que em vols dir? Com és que has nedat des de l'illa de Mallorca i no des de Barcelona?

Noi: És el que li vull explicar... El pare i jo som catalans de Barcelona, una desgràcia com una altra qualsevol, sap...?

VELL: No comprenc que ser de Barcelona sigui cap desgràcia, sinó tot al contrari.

Noi: Bé, aquest és el punt de vista del pare. Ell em digué: Mira, fill, marxem de Barcelona i anem a Mallorca, que allà segurament s'hi està millor...

VELL: Home, vull dir, noi!, és possible... No ho sé, jo...

Noi: Això és el que digué el pare: «Fill, marxem a Mallorca!» Pujàrem a un avió i ens plantàrem a Mallorca... Jo encara era molt petit.

VELL: Quants anys tenies aleshores?

Noi: Deu anys: un caganer...

VELL: Un caganer?

Noi: Un nen, una criatura...

VELL: Ah, un nen... I ara ja no ho ets. Quants anys tens, ara?

Noi: Dotze. Enguany en faré tretze.

VELL, amb un somriure: Molt bé. Ja ets un homenet...

Noi: Aviat serè un home!

VELL: Bé, m'estaves dient que anàreu a Mallorca i que a Mallorca et posares a nedar...

Noi: Sí, però ens estàrem a l'illa molta estona abans de llançar-me al mar. El pare em va preparar... Cada tarda

anàvem a una piscina, a Son Hug, al afores de la ciutat, i nedàvem dues o tres hores...

VELL: Dues o tres hores...

Noi: El pare volia que jo fos un bon nedador.

VELL: És clar, per travessar l'oceà.

Noi: Sí, això...

VELL: M'estranya que no anéssiu a nedar a la mar...

Noi: Al mar estava prohibit, com a Barcelona...

VELL: Era prohibit?

Noi: Sí, la policia no volia que ningú nedés al mar.

VELL: La policia...? Però, per què?

Noi: El pare deia que eren ordres del govern d'Espanya. Tenien por que algú s'escapés...

VELL: Que algú s'escapés? (*Que no s'ho pot creure.*) Escolta, o em dius la veritat o et deixo sol aquí amb el vestit de bany!

Noi: És la veritat: el pare m'ho va dir uns quants cops.

VELL: Vols dir que les autoritats espanyoles no us deixaven banyar a l'aigua del mar? Per por que no us escapéssiu? Vols dir que això...

Noi: Ja li ho he dit: el pare ho deia. I el pare no diu mentides...